

[Socialministeren.]

ordning. Under udvalgsarbejdet har problemerne omkring den endelige placering af de erhvervshæmmede i arbejdet været gennemdrøftet, og der er ikke foreslået ændringer på dette punkt. Det betyder ikke, at man savner blik for den umådelige betydning, det har, at erhvervslivet arbejder positivt med, således at man finder frem til alle de stillinger, der med fordel kan besættes med erhvervshæmmede. Selvfølgelig må det offentlige her have en pligt til at gå i spidsen, også ud over de pligter, der følger af reglerne om fortrinsadgang til visse arter af stillinger. F. eks. må der inden for offentlige institutioner være plads for mange handicappede ved kontormæssigt arbejde. Der må her gøres et energisk fremskud inden for administrationen, og jeg skal henstille til det kommende samordningsudvalg, at det i særlig grad har opmærksomheden henvendt herpå. Skulle udviklingen vise, at der kræves yderligere lovmæssige foranstaltninger på dette punkt, bør samordningsudvalget fremkomme med indstilling herom.

Jeg vil gerne pege på et andet punkt, hvor administrationen ikke må ses under for snævre synsvinkler: hjælpemidlerne for invaliderede. Det fremgår af det materiale, der er optaget som bilag til udvalgsbetænkningen, at der i de senere år har fundet en værdifuld udvikling sted her. Her som andetsteds i loven må „invaliderede“ ikke opfattes i for snæver forstand; man må i overensstemmelse med den skete udvikling kunne hjælpe alle dem, der på grund af langvarige lidelser har behov for hjælpemidler af de i § 3 nævnte arter.

Det forekommer mig vigtigt at understrege, at den hjælp, der gives efter revalideringsloven, har karakter af en opfyldelse af samfundets forpligtelser over for vore handicappede. Derfor er det en selvfølge, at hjælpen skal ydes efter ensartede retningslinjer som en ret for alle, der har behov for hjælpen. Det er ligeledes en selvfølge, at enhver selv kan søge bistand hos

revalideringsmyndighederne — om jeg så må sige: gå lige ind fra gaden.

Med hensyn til ændringsforslagene i øvrigt skal jeg kun gøre få bemærkninger.

Det nye stk. 5 til § 5, hvorefter den del af driftsudgifterne, der ved godkendelsen måtte blive fastsat som den kommunale andel — dog ikke ud over to tiendedele af nettodriftsudgifterne — fordeles på vedkommende opholdskommuner, skulle skabe en effektiv garanti for, at en revalidering ikke forsinkes af betalingsproblemer. Der vil nu simpelt hen blive tale om en samlet fordeling ved regnskabsårets afslutning, således at revalidentens optagelse på institutionen ikke kommer til at bero på en vidtløftig forudgående brevveksling om kaution.

I denne forbindelse vil jeg benytte lejligheden til at rette en appel til landets kommuner om at gå ind i et aktivt samarbejde ikke mindst om driften af de lokale revalideringsinstitutioner.

I det oprindelig fremsatte forslag var det forudset, at den lokale administration skulle varetages af amsrevalideringskontorer. Jeg vil stadig mene, at en sådan ordning ville kunne danne et godt grundlag for en effektiv organisation, men jeg har ment at burde imødekomme oppositionens ønsker i retning af en organisation baseret på større enheder, der efter ændringsforslaget til § 14 vil få benævnelsen revalideringscentre. Uanset at en sådan ordning medfører visse praktiske vanskeligheder af administrativ art, har jeg anset det for rimeligt, at man på forhånd stiller mod oprettelse af 10-12 centre. Dog må hovedsynspunktet stadig være, at landet skal dækkes på forsvarlig måde, således som det fremgår af en udtalelse, jeg har fremsat over for udvalget, og som er optaget i dettes betænkning.

Jeg må lægge den allerstørste vægt på, at der etableres et nært samarbejde mellem revalideringscentrene og den offentlige arbejdsanvisning. Linjen må her være den, at erhvervsvejledningen og arbejdsanvisningen for erhvervshæmmede varetages i et